

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.catorze.cat/biblioteca/imma-monso-sempre-penso-no-em-llegira-ningu-3479>

<https://lletra.uoc.edu/ca/autora/imma-monso>

BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30

Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:

21 de desembre de 2023, 21:15h.

Moderador: Andreu Loncà

IMMA MONSÓ

Germanes

Lleida, 1959

Estudia Filologia francesa a la Universitat de Barcelona i s'especialitza en lingüística aplicada en universitats com la d'Estrasburg i Caen. La seva primera novel·la, *No se sap mai* (1996), la situa ràpidament entre les millors escriptores de la seva generació, un fet que es confirmaria en publicacions posteriors. El 2012 va guanyar el Premi Ramon Llull per *La dona veloç* i el 2008, el Premio Internazionale de Letteratura Scrivere per amore, per *Un home de paraula*. Col·labora en diferents mitjans de comunicació com *La Vanguardia*, *L'Avenç*, *El Periódico de Catalunya* i *Catalan Writing*.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

La família, un lloc per viure

Hi ha qui escriu amb personalitat i hi ha qui no. L'escriptora Imma Monsó té un estil molt personal i ho demostra en cada llibre. La seva darrera novel·la -aquest cop breu- es titula *Germanes* i és molt i molt monsoniana. A sobre, està il·lustrada deliciosament per Ignasi Font, que ha sabut copsar l'esperit del llibre.

Però què vol dir que és molt monsoniana? Com que el que compta sempre és la mirada, diré que la de Monsó il·lumina sempre territoris humans en els quals es donen conflictes profunds amb una lleugeresa aparent. El resultat són ambients que podrien ser inquietants però que només ho són una mica perquè estan creats des de la indulgència envers els personatges i sense cap afany fiscalitzador. En aquest cas, *Germanes* parla de relacions familiars i l'escenari són les festes nadalenques.

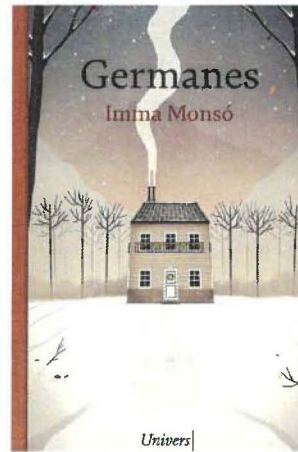
“Quan la germana trucava («Què farem per Nadal?»), no veia, doncs, altra opció (a finals de novembre, sempre l'agafava d'improvís) que donar la resposta habitual («El de sempre, oi?»)”. Així és com la Rita, protagonista i narradora, enfoca el Nadal: com un compromís al qual no es pot resistir encara que vulgui, i creu que vol. Desapareguts ja els pares, ella és l'encarregada d'obrir la casa familiar a la Vall i d'esperar l'arribada dels familiars: la Germana, el Cunyat, el Nen i el Petit. Després aniran a buscar al poble la Palmira, l'anciana que és com de la família.

Tots i totes sabem que els àpats nadalencs poden tenir una funció catàrtica o resultar més explosius que la pólvora. “Era possible que el Cunyat no s'hagués adaptat tan bé com ella sospitava a la vida daurada dels darrers quaranta anys?”, es pregunta la narradora. Ha passat el temps i l'edifici familiar -no la casa de la Vall, que per cert reclama una reforma, sinó el que han construït els vincles - trontolla. No busquin però la intensitat dramàtica d'*Agost*, l'obra teatral que va triomfar entre nosaltres; ni som a Oklahoma ni hi ha cap càncer pel mig.

Deixant de banda les famílies enverinades -com més lluny millor-, el problema de les saludables és saber negociar amb els canvis. Tenir cintura per deixar créixer els membres sense ofegar-los en el constrenyiment d'allò que s'espera d'ells i elles. Aquí, escapçada la família per l'absència dels pares, toca fer front a les novetats sense que l'edifici s'enfonsi. Llegeixin *Germanes* però no s'oblidin de llegir tampoc *Un home de paraula*, la gran obra d'Imma Monsó que és, en la meua opinió, un regal en la literatura catalana.

M. Àngels Cabré

Llegim. Diari Ara. 11/12/2020

Per Nadal cada ovella al seu corral

Imma Monsó publica *Germanes* (Univers), una novel·la breu il·lustrada per Ignasi Font. Les lectures de Monzó, Pàmies i Calders, però també de Dorothy Parker i Virginia Woolf fan de Monsó una autora amb una visió del món exempta de carrincloneria. A *Germanes* hi llegim la preparació d'un nou Sopar de Nadal i la ràbia que sent la Rita per haver d'organitzar, després de vint anys seguits, una trobada que se li presenta com un parany sense escapatòria, com un costum inamovible d'inèrcia prefixada. Com cada maleït any, la família de la Rita es reuneix a la casa de la Vall. El Cunyat, la Germana, el Nen i la Palmira acompanyaran la Rita en el seu últim intent de suprimir la celebració per sempre: té un Projecte que acabaria per sempre amb el compromís nadalenc. Monsó analitza l'autosacrifici, el núvol tòxic que embolcalla la Rita en unes dates emocionalment catastròfiques per a ella, que somnia en un Nadal diferent, sense nits insomnes, sola, en pijama, al costat del radiador i parlant amb els morts, llegint contes de terror de Lovecraft o de Poe com quan tenia vint anys. Amb els pares morts a començaments d'any, l'esperit antinadalenc ha continuat empitjorant. En canvi, la seva Germana, sembla més disposada que mai a perpetuar la celebració. Amb el desig que sigui l'Últim Sopar, la Rita ordeix una estratagema que consisteix en vendre la casa familiar. Mort el gos, morta la ràbia. La novel·la és el llarg diàleg que la família manté al voltant de la taula, però Monsó incorpora molts flashbacks que remetent, sobretot, a la infantesa de les dues germanes i a la relació que s'ha anat transformant amb els anys. A *Germanes* s'hi critica el capitalisme, s'avisava de l'imminent cataclisme climàtic, sísmic, astronòmic i pandèmic, i s'hi fa apologia de la cultura. L'estil d'Imma Monsó manté l'equilibri entre la naturalitat del llenguatge i l'anàlisi profund del pensament humà. El relat, malgrat els diàlegs, pren la forma d'un monòleg interior que lliga l'efecte sorpresa amb la perversitat i que tenyeix el text de thriller psicològic.

Anna Carreras i Aubets

Punt de llibre. Diari Ara. 24/12/2020